

337

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 grudnia 1961 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie uposażenia sekretarzy gromadzkich i miejskich oraz sekretarzy osiedli.

Na podstawie art. 59 ust. 5 ustawy z dnia 25 stycznia 1958 r. o radach narodowych (Dz. U. Nr 5, poz. 16) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 17 lutego 1958 r. w sprawie uposażenia sekretarzy gromadzkich i miejskich oraz sekretarzy osiedli (Dz. U. Nr 12, poz. 46) wprowadza się następującą zmianę:

§ 1 otrzymuje brzmienie:

- „§ 1. 1. Sekretarze gromadzey pobierają uposażenie miesięczne w wysokości od 1.000 zł do 1.600 zł.
2. O wysokości uposażenia sekretarza gromadzkiego decyduje przewodniczący prezydium powiatowej rady narodowej po wysłuchaniu opinii bądź na wniosek prezydium gromadzkiej rady narodowej.
3. Przewodniczący prezydiów wojewódzkich rad narodowych na wniosek przewodniczących prezydiów powiatowych rad narodowych mogą przyznać w uzasadnionych przypadkach dodatków do uposażenia w wysokości do 400 zł mie-

sięcznie sekretarzom gromadzkim, którzy złożyli egzamin kwalifikacyjny dla sekretarzy gromadzkich i posiadają 4-letni staż pracy na stanowisku sekretarza gromadzkiego bądź mają wykształcenie wyższe, bądź ukończone co najmniej średnie wykształcenie i 3-letni staż pracy na stanowisku sekretarza gromadzkiego”.

§ 2. Traci moc uchwała nr 214 Rady Ministrów z dnia 1 lipca 1960 r. w sprawie dodatków do uposażenia przewodniczących gromadzkich i osiedlowych rad narodowych oraz sekretarzy prezydiów rad narodowych osiedli i sekretarzy gromadzkich w części dotyczącej dodatków do uposażenia sekretarzy gromadzkich rad narodowych.

§ 3. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrowi Finansów.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1962 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

338

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW OBRONY NARODOWEJ, SPRAWIEDLIWOŚCI, SPRAW WEWNĘTRZNYCH ORAZ ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 5 grudnia 1961 r.

w sprawie zasad i trybu usprawiedliwiania niestawiennictwa z powodu choroby uczestników postępowania karnego w sprawach podlegających właściwości sądów wojskowych oraz usprawiedliwiania niestawiennictwa żołnierzy w sprawach karnych podlegających właściwości sądów powszechnych.

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o zmianie niektórych przepisów Kodeksu Wojskowego Postępowania Karnego (Dz. U. Nr 6, poz. 41) i art. 4 ustawy z dnia 18 czerwca 1959 r. o zmianie przepisów postępowania karnego (Dz. U. Nr 36, poz. 229) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Niestawiennictwo na wezwanie sądu lub prokuratora wojskowego albo innego organu prowadzącego śledztwo lub dochodzenie w sprawach podlegających właściwości sądów wojskowych: oskarżonego, świadka i innych uczestników procesu (oskarżyciela prywatnego, powoda cywilnego, obrońcy, pełnomocnika, biegłego, tłumacza) z powodu choroby może być usprawiedliwione zaświadczeniem wydanym na podstawie orzeczenia przez:

- 1) lekarza sądowego albo
- 2) ordynatora oddziału szpitala (sanatorium), w którym osoba wezwana przebywa na leczeniu.

2. Zaświadczenia, o których mowa w ust. 1, wydają lekarze sądowi, powołani rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości i Ministra Zdrowia z dnia 7 września 1959 r. w sprawie zasad i trybu usprawiedliwiania niestawiennictwa z powodu choroby uczestników procesu w sprawach karnych (Dz. U. Nr 55, poz. 331), na zasadach i w trybie określonych w tym rozporządzeniu.

§ 2. Listę lekarzy sądowych urzędujących na obszarze działania poszczególnych sądów i prokuratur wojskowych wywiesza się w gmachach tych sądów i prokuratur.

§ 3. 1. Niestawiennictwo z powodu choroby na wezwanie organów, wymienionych w § 1 ust. 1, uczestników postępowania karnego, będących żołnierzami w czynnej służbie wojskowej lub funkcjonariuszami Milicji Obywatelskiej albo innymi osobami uprawnionymi do korzystania z wojskowej pomocy leczniczej lub pomocy leczniczej służby zdrowia Mini-

sterstwa Spraw Wewnętrznych, może być usprawiedliwione również zaświadczeniem wydanym przez właściwego lekarza wojskowego lub lekarza służby zdrowia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych — według wzoru stanowiącego załącznik do rozporządzenia.

2. Zaświadczenia wymienione w ust. 1 są drukami ściślego zarachowania.

3. W razie przebywania żołnierza poza jednostką wojskową, w której pełni czynną służbę wojskową, a funkcjonariusza Milicji Obywatelskiej poza miejscem jego stałego zamieszkania, zaświadczenie, o którym mowa w ust. 1, wydaje lekarz wojskowy jednostki wojskowej w miejscu pobytu żołnierza lub lekarz służby zdrowia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w miejscu pobytu funkcjonariusza Milicji Obywatelskiej. W tym przypadku lekarz wydający zaświadczenie przesyła odpis wydanego przez siebie orzeczenia do lekarza jednostki wojskowej albo lekarza służby zdrowia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, pod którego stałą opieką lekarską pozostaje osoba ubiegająca się o wydanie zaświadczenia.

§ 4. 1. Przed wydanem zaświadczenia, o którym mowa w § 3, lekarz obowiązany jest zbadać osobę ubiegającą się o wydanie zaświadczenia.

2. Dokumentem uprawniającym do przeprowadzenia badania lekarskiego i wydania zaświadczenia jest wezwanie sądu w sprawie karnej albo organu prowadzącego śledztwo lub dochodzenie.

3. Przy wydawaniu orzeczeń usprawiedliwiających niestawiennictwo z powodu choroby i wydawaniu zaświadczeń wymienionych w § 3 stosuje się przepisy wojskowe dotyczące udzielania wojskowej pomocy leczniczej lub przepisy służby zdrowia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.